

[Langkilde.]

være til hinder for en samordning af den offentlige udgiftspolitik, men at man snarere måtte sige, at de større enheder, som er skabt inden for det kommunale område, skaber muligheder for en sådan samordning, som ikke tidligere eksisterede. Der er imidlertid under behandlingen af arbejdsministerens redegørelse grund til på ny at understrege nødvendigheden af en sådan samordning. Dette styringsproblem er vel et af de allervigtigste problemer, som vi står over for. Gud ske lov er der jo, som det er fremhævet i ministerens redegørelse, både i amter og primærkommuner et arbejde i gang med hensyn til udarbejdelse af flerårige investerings- og finansieringsplaner, og det er selvfølgelig af meget væsentlig betydning for de enkelte kommuner, men det rummer samtidig muligheder for at få et samlet overblik over de offentlige udgifters udvikling over en vis årrække, når de sammenholdes med statens 4-årige budgetoverslag. Jeg skal ikke undervurdere disse 4-årige budgetoverslag — navnlig det faktum, at de indgår i finansudvalgets arbejde, skal nok forhindre én i at undervurdere dem — men det forekommer mig alligevel, at en virkelig væsentlig betydning af disse budgetoverslag ville der fremkomme den dag, man kunne sammenarbejde dem med tilsvarende budgetoverslag for den resterende del af det offentlige udgiftsområde, altså også kommunerne, til et samlet budgetoverslag for alle offentlige udgifter. Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren om muligheden for — ønskeligheden går jeg ud fra er givet — muligheden for at gå ad denne vej.

Jeg kan for så vidt være enig med hr. Ove Hansen i, at en sådan samlet, samordnet offentlig udgiftspolitik også forudsætter, at de retningslinjer, der gives fra statens side i forhold til kommunerne, bliver ensartede, generelle og længere varende. Det er selvfølgelig vanskeligt for kommunerne, hvis der stadig sker ændringer, frigivelser og tilbageholdelser på visse områder, det volder vanskeligheder i kommunerne.

Som før nævnt må bestræbelserne vedrørende en ændret opgavefordeling fortrinsvis gå ud på udflytning af opgaver for statens administration til amter og primærkommuner, navnlig således at en del opgaver i form

af konkret sagsbehandling fjernes fra den centrale administration. Det er en meget væsentlig side af reformen, for det åbner mulighed for, at centraladministrationen kan beskæftige sig med de ting, som egentlig er dens, nemlig det planlæggende og det lovforberedende arbejde, som i alt fald for det planlæggendes vedkommende har været et stedbarn i mange år. Den konkrete sagsbehandling må altså lægges ud, men her rejser der sig selvfølgelig en række problemer, ikke mindst i forholdet til borgerne. Først og fremmest: er der tilstrækkelig kvalificeret arbejdskraft til at behandle disse ting? Dernæst: hvorledes sikrer man borgerne mulighed for den retsbeskyttelse, som hidtil har ligget i klageadgangen helt op på ministerplan? Hvorledes kan man ved en sådan nyordning eventuelt sikre dem imod, at den bliver mindre? Der er for os ikke nogen tvivl om, at borgernes ankeadgang over for myndighedernes afgørelse er noget, som er helt essentielt. I det omfang afgørelser, som hidtil er blevet truffet på ministerielt plan, henlægges til primærkommuner eller amter, må det være opgaven at træffe foranstaltning til at sikre ankeadgang til en uvildig instans.

Det er naturligvis her muligt at tænke sig en sådan ankeadgang til vedkommende ministerium, som er ressortministerium for området, men det er ikke nogen ordning, som ubetinget er anbefalelsesværdig. For det første er det en belastning for ministeren at få disse sager op, og dernæst medfører det, at ministeriet må have en del arbejdskraft beskæftiget med ankesager; derved får man altså en arbejdsmæssig belastning, som ikke er rimelig.

Man må nok antage, at dette ankeproblem må løses forskelligt fra område til område; der er jo også mulighed for at etablere særlige ankenævn eller for, at den lokale statsadministration kan være ankeinstans; endelig kan man også tænke sig amtsrådene i et vist omfang i forhold til primærkommunerne.

Men hele dette problem, hvor en lang række sagsområder vil blive lagt ud til forvaltning i kommunerne og bort fra den statslige administration med dens hundred-årige erfaring på dette område og den stærke tradition for uvildighed, rejser efter